

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
99/15. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2015. szeptember 10.

A C-266/14. sz. ügyben hozott ítélet
Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras
(CC.OO.) kontra Tyco Integrated Security SL és Tyco Integrated
Fire & Security Corporation Servicios SA

Az állandó vagy szokásos munkavégzési hellyel nem rendelkező munkavállalók által a lakóhelyük és a napi első vagy utolsó ügyfél között teljesített utazások munkaidőnek minősülnek

Ezen utazásoknak a munkaidőből való kizárása ellentétes lenne az uniós jog által említett, a munkavállalók biztonságának és egészségének védelmére irányuló célkitűzéssel

Egy uniós irányelv¹ úgy határozza meg a munkaidő fogalmát, mint azt az időtartamot, amely alatt a munkavállaló dolgozik, a munkáltató rendelkezésére áll, és tevékenységét vagy feladatát végzi a nemzeti jogszabályoknak és/vagy gyakorlatnak megfelelően. Az az időtartam, amely nem minősül munkaidőnek, pihenőidőnek tekintendő.

A Tyco Integrated Security és a Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios társaságok (a továbbiakban: Tyco) a legtöbb spanyol tartományban lopásgátló biztonsági rendszerek üzembe helyezésével és karbantartásával kapcsolatos tevékenységet végeznek. 2011-ben a Tyco bezárta a regionális irodáit, és minden munkavállalóját a madridi (Spanyolország) központi irodához rendelte.

A Tyco által alkalmazott műszaki személyzet biztonsági berendezéseknek azon a földrajzi területen lévő lakóhelyeken, illetve ipari és kereskedelmi létesítményekben történő üzembe helyezésével és karbantartásával foglalkozik, ahova rendelték őket, úgyhogy nincs állandó munkavégzési helyük. Ez a terület valamely tartomány egészét vagy egy részét foglalhatja magában, sőt néha több tartományt is. A munkavállalók mindegyike szolgálati járművel rendelkezik, hogy mindennap a lakóhelyüktől a különböző munkahelyekig utazzanak, valamint hogy a nap végén visszatérjenek a lakóhelyükre. A munkavállalók lakóhelye, és az azon helyek közötti távolság, ahol ez utóbbiaknak munkát kell végezniük, jelentősen eltérhet, és alkalmanként a 100 kilométert is meghaladhatja, valamint annak a megtétele három órát is igénybe vehet. A munkavállalók mindegyike rendelkezik feladataik elvégzéséhez mobiltelefonnal, amely lehetővé teszi számukra, hogy távolról kommunikáljanak a madridi központi irodával. A munkanapjukat megelőző napon megkapják az azon különböző helyeket jegyzékbe vevő útitervet, amelyeket a következő munkanapon fel kell keresniük földrajzi területükön belül, valamint az ügyfelekkel való találkozók időpontjait.

A Tyco a „lakóhely és az ügyfelek közötti” utazással (azaz a munkavállalók lakóhelye és a Tyco által kijelölt első és utolsó ügyfél közötti mindennapos utazások) töltött időt nem munkaidőként, hanem pihenőidőként számolja el. A Tyco úgy számítja ki a napi munkaidőt, hogy azt az időt számolja el, amely munkavállalóinak az első ügyfélhez való megérkezésétől addig az időpontig telik el, amikor a munkavállalók elhagyják az utolsó ügyfelet; kizárólag a helyszíneken történő feladatok elvégzéséhez, valamint az egyes ügyfelek közötti közbenső utazásokhoz szükséges idő kerül tehát figyelembevételre. A regionális irodák bezárása előtt azonban a Tyco munkavállalóinak a napi munkaidejét az irodába való megérkezésük időpontjától (a munkavállalók tehát átvették a rendelkezésükre bocsátott járművet, a felkeresendő ügyfelek listáját, valamint az útitervet) este az irodába történő visszatérésük időpontjáig (a munkavállalók otthagyták a járművet) számította.

¹ A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 299., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 381. o.).

Az ügyben eljáró Audiencia Nacional (nemzeti törvényszék, Spanyolország) azt kérdezi, hogy azt az időt, amelyet a munkavállalók a nap elején és végén utazással töltenek, az irányelv értelmében vett munkaidőnek kell-e tekinteni.

A Bíróság az e napon meghozott ítéletében megállapítja, hogy amikor az olyan munkavállalók, mint a szóban forgó helyzetben lévők, nem rendelkeznek állandó vagy szokásos munkavégzési hellyel, az az utazási idő, amelyet e munkavállalók a lakóhelyük, valamint a munkáltatójuk által kijelölt első és utolsó ügyfél közötti mindennapos utazásokkal töltenek, az irányelv értelmében vett munkaidőnek minősül.

A Bíróság úgy ítéli meg, hogy az ilyen helyzetben lévő munkavállalók ezen utazások teljes időtartama alatt tevékenységeiket vagy feladataikat végzik. A munkavállalók utazásai a munkáltatójuk által kijelölt ügyfelekhez az ahhoz szükséges eszközt jelentik, hogy műszaki szolgáltatásaikat ezen ügyfeleknél elvégezzék. Ha ez másképpen lenne, a Tyco követelhetné, hogy kizárólag a biztonsági rendszerek üzembe helyezésével és karbantartásával kapcsolatos tevékenységek elvégzésével töltött idő tartozzon a munkaidő fogalmába, ami azzal a hatással járna, hogy elferdítené e fogalmat, valamint sértené a munkavállalók biztonságának és egészségének védelmére irányuló célkitűzést. Az a tény, hogy a munkavállalóknak a nap elején és végén az ügyfelekhez vagy az ügyfelektől történő utazásait a Tyco a regionális irodák bezárása előtt munkaidőnek tekintette, egyébként azt illusztrálja, hogy a járműnek a regionális irodától az első ügyfélig vagy az utolsó ügyféltől az ezen irodáig történő vezetéséből álló feladat korábban e munkavállalók feladatainak és tevékenységének a részét képezte. Márpedig ezen utazások jellege a regionális irodák bezárása óta nem változott. Az utazásoknak csak a kiindulópontja módosult.

A Bíróság úgy véli, hogy a munkavállalók az utazások ideje alatt a munkáltató rendelkezésére állnak. A munkavállalók ezen utazások alatt ugyanis a munkáltatójuk utasításaitól függenek, mivel utóbbi megváltoztathatja az ügyfelek sorrendjét, törölhet egy találkozót, vagy pedig újabb találkozót szervezhet. Az utazás szükséges ideje alatt – amely leggyakrabban nem sűrítendő össze – a munkavállalóknak tehát nincs lehetőségük arra, hogy szabadon rendelkezzenek idejükkel, valamint a magánügyükkel foglalkozzanak.

A Bíróság azt is kimondja, hogy a munkavállalók az utazások alatt dolgoznak. Amennyiben a munkavállaló, aki már nem rendelkezik állandó munkavégzési hellyel, az ügyfélhez vagy az ügyféltől teljesített utazás során a feladatait végzi, e munkavállalót szintén úgy kell tekinteni, hogy az utazás alatt dolgozik. Amennyiben ugyanis az utazások az ilyen munkavállalói minőség velejárói, e munkavállaló munkavégzési helye nem korlátozható a munkáltató ügyfeleinél való fizikai munkavégzésének helyeire. Az a körülmény, hogy a munkavállalók az utazásokat a lakóhelyükön kezdik meg és fejezik be, közvetlenül munkáltatójuknak a regionális irodák bezárásával kapcsolatos döntéséből, nem pedig maguknak a munkavállalóknak a szándékából ered. Az arra való kényszerítésük, hogy magukra vállalják a munkáltatójuk választását, ellentétes lenne az irányelv által említett, a munkavállalók biztonságának és egészségének védelmére irányuló célkitűzéssel, amelybe a minimális pihenőidő munkavállalók számára történő biztosításának a szükségessége illeszkedik.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehoczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106